

POEZIJA

Brane Bitenc

Kamni

I

Trgaš me. Okoli obrnjeni zvoki, pravokotniki, ki se cedijo kot vosek, simetrija, ki ni več simetrija. Po celicah se sprehajajo živali. Živali iz porcelana. Ko se premikajo, se jim izmed sklepov cedijo kristali. Ko obračajo glave, šprica naokrog steklen prah. Z njim se zamaže ležišče očesa. Zato tako škriplje. V tvojem telesu se sprehajajo živali. Te so iz kavčuka, prožne so in mehke. Zato lahko potujejo skozi. Za njimi ostaja silikonsko olje. Zato se zrcalo v tvojih očeh tako lesketa. Skozenj potujejo vame. Vmes se obrnejo, zato boli, ko vstopajo. Oble so in gladke. Za njimi ostaja sled, osamljeni drobcici satovja. Zato se pravokotniki cedijo. Cedijo kot vosek. Njihovi koti žarijo tiho. Tiho in dolgo. S pekočo svetlobo rubina.

II

Najprej ni bilo skoraj nikogar. Potem je začel prihajati on. Hodil je vsak dan. V redu, sem rekel, samo ne raznašaj mi peska po zelenicah. V redu, je rekel, medtem ko so prsti drsli po kamnu. Zdaj imam več dela. Oprosti, je rekel on, ko je prihajal vsak dan. Dobro, samo ne lomi mi žive meje. Rad bi stanoval tukaj, je rekel. V redu, samo ne prevračaj mi plastičnih rož. Oprosti, je rekel, ko je prihajal vsak dan. Potem je začel kopati. Koplji, sem rekel, samo ne raznašaj mi blata po stezah. Prav, je rekel, ko so se kosmi ilovice luščili s čevljev. Tudi kopal je vsak dan. Sedaj imam mnogo več dela. Oprosti, je rekel, zemlja je trda. Prav sem rekel, koplji. V glavi imam kamne, je rekel. Dobro, sem rekel, le ne podiraj mi sveč. Zelene kamne, je rekel. Dobro, samo ne zasipaj mi marmorja z zemljo. Dva, je rekel, dva, zaspan sem, ko se drgneta skupaj. Prav, sem rekel. Stanoval bom tukaj, je rekel. Dobro, stanuj, sem mu rekel. Zaspan sem, ko se drgneta skupaj, je rekel. Potem je ostal. Sedaj stanuje tukaj.

* * *

Potem je pričela prihajati ona. Skoraj vsak dan je prihajal, sem rekel. Vem, je dejala, ko je zalivala rože. Tudi jaz jih zalivam, sem rekel. Vidim, je rekla, ko je počasi odšla. Prihajala bom ob nedeljah, je rekla, preden je zapahnila vrata. Prav, sem rekel. Vmes ne bo skoraj nikogar. Kamne, vedno sem si želela kamne, je govorila, ko je prihajala ob nedeljah. Vem, sem rekel, ko je po koži zdrsela koža. Zelene, je rekla, ko so me božale rjave oči. Vem, sem rekel, zelene, ko si odhajala ob nedeljah. Vmes ni bilo skoraj nikogar.

* * *

Oprosti, sem rekel, zemlja je trda. On ni rekel ničesar, prsti so mu medtem obnemeli. Oprosti, sem rekel, sam si povedal za kamne. On ni rekel ničesar, medtem so mu segnile oči. Oprosti, sem rekel, ker ne boš mogel spati, ko sva odhajala. On ni rekel ničesar, ko si poslednjič zapahnila vrata.

III

Se spominjaš alabastra, voljnega kot svila, mi praviš. Ne. Ne, pravim, ko razsipavaš vrtnice po blazini ozona. V mojih očeh gori tolmun, mi rečeš. Ne. To so kostanji, oni so, ki pobliskavajo. Prav, mi rečeš, kostanji. Vonj po kostanjih. Poletna vročica, pinije, ki nihajo v sapi tvoje polti. Veverice, veverice. Slina sna, ki mi jo daješ. V ustih mi tli, praviš. Ne. V njih so perunike, hladne kot zvezda jutranjica. V mojih ustnicah plavajo labodi, beli kot saje, valujoče v pipeki, mi govoriš. Agava, praviš, sonce, ki lušči mah. Ne. Navznoter obrnjena koža zelenega volka. V mojih očeh gori tolmun, mi govoriš. Ure in ure, mi praviš, tiho žari njegova voda. Prav. Ne spominjam se ničesar. Takrat je tlel jantar v tvojem telesu, mi šepetaš. Ne. Mreža ahata je zapela, ostra kot tretji obroč Siriusa. Prav, mi rečeš, mreža ahata. V mojih očeh gori tolmun, ure in ure, puh granatnih jabolk lebdi v njegovi globini, mi šepetaš. Ne. To so kostanji, oni so vedno bolj blede. Prav, mi rečeš. Kostanji. Oni so vedno bolj blede. Vonj po kostanjih.

IV

Zabil sem okna. Trepalnice sem si privil z vijaki iz granita. V beločnicah se kristalizira sol. Po stenah se kopiči prah. Se spominjaš galej, me sprašuješ, galej, ki so plule okoli Peloponeza. Da. Mahagonija tvoje polti, jader, razpetih v sopari prosojnih noči. Zalil sem si usta, ti rečem, ko prihajaš. Drhtim, ure in ure, steklen prah mi spi v kapilarah, ko prihajaš. Kje je ebenovina, te vprašam, ebenovina tvojih las. Dala sem jo krokarjem, rečeš. Ni res. Tudi oni jo iščejo, zato tako vreščijo. Zato so odšli. Trava v mojih prsih se žge, ko prihajaš. Se spominjaš, mi rečeš. Da. V tvojih očeh žari tolmun, ure in ure, v njegovem ognju valovijo tulipani. Poglej me, mi šepetaš. Ne. Nočem, da se stopi sol. Zato sem pojedel bobra. Dneve in dneve je jantar žgal travo, dneve in dneve, ko sem ga lovil. Rep sem mu napolnil s krljli limon, z obroči zvezde danice. Se spominjaš, mi šepetaš. Da. V ustih ti tli, galebi lebdi na morju plavic. Drhtim. Ure in ure, vzmeti peščenih ur mi pokajo po vretencih, ko prihajaš. V ušesa sem si zabil piramide, med stike kvadratov je sprešana lava. Kje je slonovina dlani, te vprašam. Vrgla sem jo psom, mi rečeš. Ni res. Tudi oni jo iščejo, zato tako tulijo. Zato so si pogrizli tace. Poglej me, šepetaš. Ne. Nočem, da mi razpadejo veke. Zato sem popil lokvanje. Dneve in dneve je gorela trava, dneve in dneve, v steklenem dimu, ko sem jih pulil. Se spominjaš, mi šepetaš. Da. V tvojih očeh gori tolmun, ure in ure, tiho žari njegova voda, na njegovem dnu spijo zeleni kamni.

V

Mačke spijo po vrtu, medtem ko te ni. Nekje drugje sem, ti pravim.
Nohte si brusijo, medtem ko te ni, v mišicah jim zorijo kristali, mi
govoriš, medtem ko te ni. Naj spijo, ti rečem, medtem ko me ni.
Azaleje, žareče kot sneg, mi koprnijo v ustih, gozdovi perunik valo-
vijo v telesu, nežni so kot korale, mi govoriš, medtem ko te ni. Naj,
ti rečem, medtem ko me ni. Krti, mehki kakor katran, se sprehajajo
po mojih žilah, v sklepah delajo gnezda, medtem ko te ni, mi govo-
riš. V dlaneh, praznih kot dnevi, hrepenijo sinice, njihovo perje poje
kot zublji, medtem ko te ni. Naj poje, medtem ko me ni.

* * *

Požgala bom tvoje travnike, da bodo iz dima pritekli opali, zeleni
kamni, medtem ko te ni, mi rečeš.